

Nr 272.

Av herr **Anderberg m. fl.**, om avskaffande av rätten att vid taxering till skatt åtnjuta avdrag för representation.

Det torde numera höra till undantagen, att en skattskyldig med inkomst av rörelse och mycket ofta med inkomst av tjänst icke begär avdrag med större eller mindre belopp för representation. Taxeringsmyndigheterna har som regel mycket svårt att vägra dylika avdrag, även om de efter fattig förmåga söker hålla igen och även om de i grund och botten anser, att den skattskyldige hade rätt, som kallade dylik utgift för ett »kacherat nöjeskonto». En jordbrukare eller kapitalägare eller person i allmän tjänst erhåller däremot ej dylikt avdrag.

Det vill ibland förefalla, som om ingen affär kunde genomföras utan en eller flera luncher eller middagar. Regelmässigt utövas representationen dessutom mot såväl köpare som säljare, och mången anför till sitt försvar, att han icke kan underlåta »att bjuda igen», även om det torde höra till de stora sällsyntheterna, att någon uppger den åtnjutna förmånen till beskattning.

Resultatet blir, att många skattskyldiga på en omväg får avdrag för en väsentlig del av sina levnadskostnader utan att taxeringsmyndigheterna har möjlighet att vidtaga rättelse.

Om det gällde obetydliga belopp, vore kanske inte så mycket att säga om saken, även om den principiellt är av samma art oavsett beloppens storlek. Men det gäller i många, många fall avdrag på 10 000 kronor och mera eller mer än genomsnittsinkomsten i landet. Otaliga är de fall, där beskattningsnämnderna stillatigande nödgas medge avdrag, då representationen verifieras och visat sig bestå i ren lyxkonsumtion, exempelvis lunch på över 100 kronor kuvertet och liknande.

Detta kan icke vara riktigt och rimligt. Att finna en framkomlig väg, varigenom avdragen kunde begränsas till rimliga proportioner, torde emellertid vara omöjligt. Den enda möjligheten synes vara att helt förbjuda avdrag för representation, varvid detta bör ske för samtliga skattskyldiga, vilket jämväl torde vara det principiellt riktiga.

Vi får alltså hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i skattelagarna, att avdrag för representation icke kan medgivas.

Stockholm den 24 januari 1953.

Rud. Anderberg.

Emil Ahlqvist.

Hjalmar Nilsson.